

ಸವಿತಾ ಪ್ರಭಾಕರ್

ಮಲ್ಲಿಗೆಪುರ ಎಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ರಂಗಪ್ಪ-ರಂಗಮ್ಮ ಎಂಬ ದಂಪತಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಆರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು. ಅವರು ತಂದೆಯ ಜೊತೆ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಉಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದರು, ಕಣ್ಣತುಂಬಾ ನಿಡ್ಡೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ರಂಗಪ್ಪ-ರಂಗಮ್ಮ ಆಲೋಚಿಸಿದರು. ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹುಡುಗಿ ಸಿಕ್ಕಳು. ನಂತರ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಆರು ಜನ ಸೊಸೆಯರು ಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದರು.

ಈಗ ರಂಗಪ್ಪ-ರಂಗಮ್ಮನ ಮನೆ ಭರ್ತಿ ಜನ. ರಂಗಮ್ಮನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕೆಲಸ. ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳೇನೋ ಅಪ್ಪನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಲ ಗದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೊಸೆಯರು ಮಾತ್ರ

ಮನೆಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು,

ಗಲಗಲ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು, ಕಿಲಕಿಲ ನಗುತ್ತ

ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ರಂಗಮ್ಮ ಮಾತ್ರ ದುಡಿದು

ದುಡಿದು ಹಣ್ಣಾದಳು.

ಹೀಗೊಂದು ದಿನ ಪಕ್ಕದ ಊರಿನಿಂದ

ರಂಗಮ್ಮನ ತಂಗಿ ಸಿಂಗಮ್ಮ ಬಂದಳು. ಅಕ್ಕನ

ಕೆಲಸ, ಸೊಸೆಯರ ಸೋಮಾರಿತನ ನೋಡಿ

ಬೇಸರಗೊಂಡಳು. ಇದನ್ನು ಸರಿ ಮಾಡಬೇಕು

ಎಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿದಳು. ಅದನ್ನು ಅಕ್ಕನಿಗೆ

ಹೇಳಿದಳು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ರಂಗಮ್ಮ ತನ್ನ ತಂಗಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನಂತೆ ಸೊಸೆಯರನ್ನು ಕರೆದು ಹೇಳಿದಳು: 'ನೋಡಿ, ನನಗೆ ವಯಸ್ಸಾಯ್ತು. ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸ ನೀಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಮನೆಗೆಲಸವನ್ನು ನೀವು ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಮಾಡಬೇಕು.' ಸೊಸೆಯರು ಅರೆ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ತಲೆ ಆಡಿಸಿದರು.

'ಮೊದಲನೇಯವಳು ಎರಡನೇಯವಳು ಸೇರಿ ಅನ್ನ, ಸಾಂಬಾರು ಮಾಡಬೇಕು. ಮೂರನೇಯವಳು ತರಕಾರಿ ಕತ್ತರಿಸಿ, ಕಾಯಿ ತುರಿದು ಕೊಡಬೇಕು. ನಾಲ್ಕನೇಯವಳು ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಐದನೇಯವಳು ಪಲ್ಯ ಚಟ್ಟಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಆರನೆಯವಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಎಲೆ ಹಾಕಿ, ನೀರಿಟ್ಟು, ಊಟ ಬಡಿಸಬೇಕು. ನಂತರ ಎಲೆ ಎತ್ತಿ ಜಾಗವನ್ನು ಶುಚಿಮಾಡಬೇಕು.'

ಮೂರನೇಯವಳು ರಾತ್ರಿಯೇ ತರಕಾರಿ ಹೆಚ್ಚಿ, ಕಾಯಿ ತುರಿದಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಮಲಗಿದಳು. ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಅನ್ನ-ಸಾರು ಮಾಡಿ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಮಲಗಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ನಾಲ್ಕನೇ ಸೊಸೆ ರೊಟ್ಟಿ ಬಡಿಯತೊಡಗಿದಳು. ಆ ಸದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಐದನೇ ಸೊಸೆ ಪಲ್ಯ, ಚಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಳು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬೆಳಗಾಗತೊಡಗಿತು. ಆರನೆಯ ಸೊಸೆ ಕಣ್ಣುಜ್ಜಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದ ಅಡಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಊಟದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಲಾಗಿ ಎಲೆ ಹಾಕಿ, ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಲೋಟ ಇಟ್ಟಳು. ಎಲೆಗಳಿಗೆ ರೊಟ್ಟಿ, ಪಲ್ಯ, ಚಟ್ಟಿ, ಅನ್ನಸಾರು ಬಡಿಸಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯಬಿಟ್ಟು ಎಲೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿದ್ದ ತಿಪ್ಪೆಗೆ ಬಿಸಾಕಿ, ಎಲೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಜಾಗವನ್ನು ಶುಚಿಮಾಡಿ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ರಂಗಮ್ಮ ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಮುಖ ತೊಳೆಯಲು ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಹೋದಳು.

ಸೋಮಾರಿ ಸೊಸೆಯರು